

Fostul dictator al Argentinei Juan Peron s-a inapoiat in Spania, după încercarea nereușită de a ajunge in Argentina.

MIEZ DE NOAPTE ÎN SPANIA

- Ce-mi tot dai ca exemplu pe generalul Peron?
— D-ai-a, că el cînd pleacă undeva se întoarce imediat!

Desen de A. POCH

urzica

A m i n t i r e p e n t r u A n u l N o u

de TUDOR MUȘATESCU

Pe-atunci, vorba cîntecului (prelucrat un pic)

*«Eram tînăr ca mlădița
și mă zgîndărea penița».*

Drept care, acum vreo patruzeci de ani, mă aflam redactor la «Rampa», în a cărui primă pagină, la subsol (al paginii, nu al redacției) eram obligat să scriu, zilnic, un foileton umoristic. (Zilnic, era el, dar, umoristic, mă rog)!

Odată cu apropierea sărbătorilor de iarnă sau de primăvară, toate publicațiile timpului — indiferent de preocupările lor obișnuite — pregăteau, din vreme, numere festive, cu pagini înșesate de materiale beletristice sau cucernice, în legătură directă cu evenimentul calendaristic respectiv.

Bineînțeles, dacă era vorba de sărbătorile de iarnă, toate «bucățile» se scriau cu ninsori viscolite printre rînduri, cu țurțuri de gheață la majuscule, cu pomi de iarnă în ținută de ceremonie, cu piftii de porc și moș-crăciuni de diftină — filotimi și bărboși — sosind de pe meleaguri misterioase și troienite, cu cerbi de argint țesălați la tirlie și cu saci doldora de jucării mirosind a clei proaspăt și de pachete aromind a orient.

Dacă era vorba de sărbători de primăvară, în articolele respective era musai ca toate frazele — încondeiate ca niște ouă — să se dea în dulap printre pomii înfloriți angelic, la comandă, iar «stilul» — cu rufe primenite și pantalonii călcați pe dungă — era obligatoriu să miroasă a denie, a miel la tavă, a stînjenci minore și a cozonaci moldovențești cu stafide-sultanine și căciuli de caimacami.

În anul acela, apropiindu-se paștele, trebuia să dau și eu — în calitate de redactor al gazetei — pînă la cutare dată precisă, o schiță suplimentară și gratuită. Și, bineînțeles, umoristică. Or, numai de schițe și de umor nu-mi ardea mie. Fiindcă, pe mine, mă ardea cu totul altceva. Și anume, un foc — secret și intim — pe care îl aveam în același timp, la inimă, și în București și la Paris, pe strada Dulong nr. 4, unde «focul» își avea domiciliul legal.

Acolo, în strada Dulong nr. 4, locuisem cu un an în urmă la o «pensiuă de familie». Pensiuă era ținută de o doamnă văduvă ca o ceașcă de cafea știrbită căreia i s-a spart farfurișoara, palidă și anostă ca un sparanghel fiert și răcit, distinsă ca un plenipotențiar și evlavioasă ca o colivă de la noi cu cruce de zahăr tos pe piept. Doamna (și o mai cheina și Heloise pe de-asupra) avea o nepoată orfană pe care o creștea. Nepoata avea șaptesprezece ani, o chema Claire, și — cu consensul părinților — în timpul șederii mele la pensiuă, o ridicasem la rangul de foc actual al inimii mele de-atunci.

Claire, avea ochi albaștri și strălucitori ca cicorile, dimineața, cînd strivesc între petalele răsfrînte ca niște gene, ultimul strop de rouă nocturnă și, în gura de păpuși «made in Germany», parcă spârgea, permanent, cireșe pietroase de la mine din Muscel.

Despre siluetă ce să mai vorbim? Parcă era decupată dintr-o revistă de mode și animată sub rochie — prin mijloace proprii și oculte — pentru înnebunirea romînilor și a altor popoare, în trecere prin pensiuă.

Cum, de cîteva luni, nu mai primisem nici un răspuns la scrisorile mele, așa cum eram obișnuit, e lesne de închipuit graba și neliniștea cu care așteptam să mă văd la Paris, unde hotărîsem să-mi petrec vacanța pascală care avea să puie lucrurile la punct, acestea aflîndu-se în acel moment, la puncte puncte.

Era deci normal ca — ocupat pînă peste cap cu preparativele de plecare, administrative și mai ales pecuniare, să neglijez redactarea schiței pentru numărul festiv al gazetei.

În sfîrșit, sosi și ziua plecării.

Trăsura era la poartă, bagajele pe capră, pașaportul în buzunar, banii la teșcherea, țigara aprinsă în gură și domnișoara Angela, șontic-șontic, în urma mea să mă conducă pînă la poartă.

Domnișoara Angela asta, era un fel de protejată (și spioană) a mamei, șchioapă și studentă la chimie, splendid de urîtă și nemai-pomenit de cumsecade — în schimbul găzduirii la mine, într-o odăiță fără întrebuintare, îmi cosea nasturii rupți și îmi făcea oficiul de secretară. Or, tocmai cînd îmi întindea mîna să i-o strîng înainte de plecare, don'șoara Angela, și-o retrase brusc și-o plesni amarnic de frunte.

— Vai de mine și de mine, zise, cu o figură de armator care pri-

mește o telegramă că i s-au inecat corăbiile.

— Ce e, don'șoară Angelo?

— Ați uitat să scrieți schița pentru numărul de paște al Ramei. Și azi e ultimul termen pentru predarea manuscrisului.

Am încremenit, ca alt armator în aceeași situație ca cel de mai sus. Dar cum n-aveam timp să rămînem prea mult în această poziție și cum marile inspirații vin pe moment, am găsit — pe loc — soluția salvatoare.

— Uite ce facem, domnișoară Angela. Caută mata în dosarele mele cu tăieturi din reviste și ziare. O să găsești, printre ele, o schiță intitulată «Ceva pentru crăciun» și apărută, acum cîțiva ani, în revista «Ramuri» de la Craiova. Ia-o, te rog și bate-o din nou la mașină. Și-acolo unde găsești cuvîntul «crăciun», îl înlocuiești cu «paște», că e tot un drac. Și cînd ești gata, du-o la redacție. Ca să fim în regulă.

De la Paris m-am întors opărit. Focul meu din strada Dulong nr. 4, se localizase la Grenoble, unde se măritase cu un babalic rentier, prevăzut cu ochelari cu lăntic și acțiuni cu toptanul.

Firește, o dată ajuns în Capitală, primul meu drum a fost la redacție unde directorul (răposatul Faust Mohr) m-a întîmpinat cu miinile spre ceruri și cu țafa roșie ca o farfurie cu raci fierți.

— Mă mir că mai «îndrăznești» să calci pe-aici, stimate domnule Mușatescu, după porcăria pe care ne-ai făcut-o, etici... etici...

Cred că s-a-nțeles ce se întîmplase! Don'șoara Angela își făcuse datoria după indicațiile mele și articolul apăruse în numărul de paște al Ramei, cam în felul următor: «(citez din memorie și, deci, aproximativ, citeva «perle»).

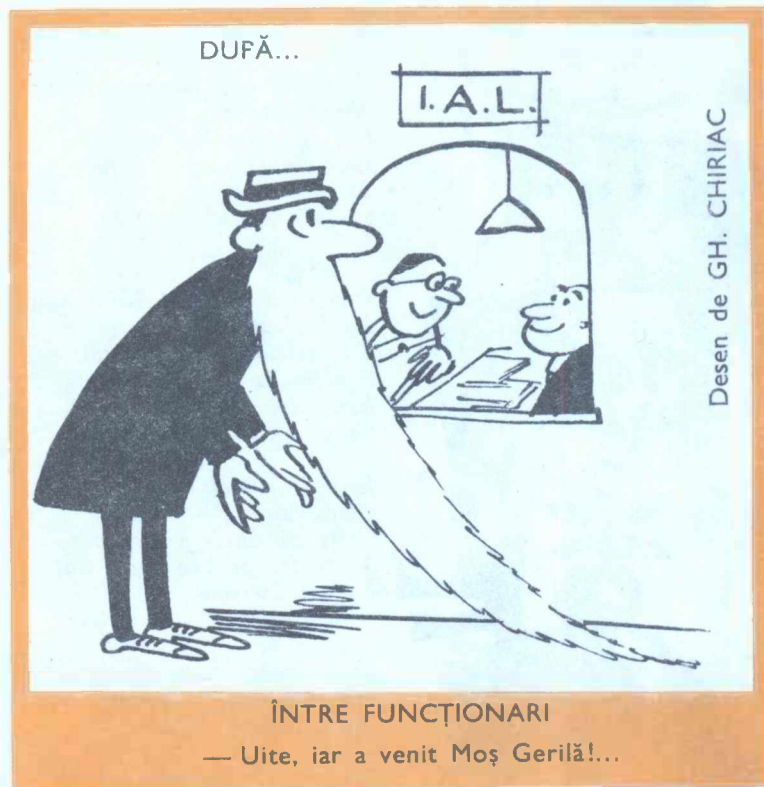
...Se apropie paștele. Ninge! Pietrele crapă de ger și sub nămeții care o troienesc, capitala, pare un cataif enorm. Moș paște, a plecat la drum cu saniuța lui de vis...

... Peste tot, sub ușile încuiate strategic de mamicile tuturor copiilor lumii, se gătește pomul de paște. Bradul de paște al copiilor lăriei.

... Glasurile copiilor se aud subțiri și argintii ca niște fire de beteață răsucite în ger.

*«Bună dimineața la moș-paște
Ne dați ori nu ne dați...»*

Nu știu dacă copiilor din articolul cu pricina le-o fi dat cineva ceva. Ceea ce știu însă sigur este că, eu, mi-am dat demisia de la Rampa.

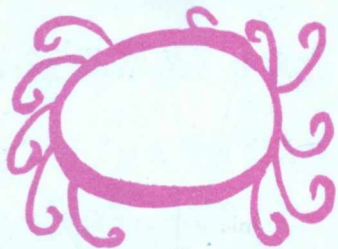
Desen de GH. CHIRIAC

— La mulți ani! (singura lui urare sinceră de Anul Nou)

Alexandru Andrițoiu

BALADA CELUI ADUMBRIT

Iar începe dalba iarnă
Să ne cearnă
Fulgii leneși pe palton.
Ne acopere cu stele
Și belele
Căci ne udă rău. Rezon!

Și apoi ajuns acasă,
Soața grasă
Cea cu banii la ciorap,
Ia în mină măturica
Mititica
Să-ți dea pe palton și-n cap.

Chiar de beai ca mamelucul
Numai sucul
Cel cu vitamine dulci,
Dînsa tot țuicar te ține
Și, din tine,
Ca din perină sar fulgi.

Poți să-ți scarpini biata ceafă
Că la leafă
Tu nicidecum nu ieși curat —
E soția ta contabil
Execrabil
Gata pentru calculat.

Este brațul ei frenetic,
Cibernetic
Ce-ți pătrunde-n buzunar,
Și în loc de vin, ca-n datini,
Numai lacrimi
Umple vechiul tău pahar.

Ești o mostră ca de comis —
Voiajor și nu știi cum,
Ca Ovidius Nasonis
Tu, la Tomis,
Te-ai tot duce în surghiun.

Să trăiești printre sarmate
Parfumate
Și să bei la Cazino,
Și să-ți risipești lumina
Și chenzina.
Lîngă-o damă de carro.

Căci la Tomis vine vara
Cu fanfara,
Ca un înșorit obol.
Iar femei bronzate-n cale
Ies agale
După baia de nămol.

Una, mai cu carnea macră
Despre soacră,
Ți-amintește, așadar.
Iar atunci tu ceri, în silă,
Încă-o chilă
De cleștar de Murfatlar.

Ci, acestea-s toate vise
Interzise
Căci tu locuiești în «Tei»
Numai soacră și soția
Au mindria
Să-ți vorbească de femei.

Și mergi zilnic la serviciu
Cu indiciu
C-o să beai cîndva un vin,
Dar te-apucă dezolarea
Căci plecarea
Ți-e cu «a muri puțin».

Dorm bodegile în urmă
Și te scurmă
Un reproș sosit pieziș:
Că nevasta, din simbrie,
Nu-ți dă ție,
Nici măcar nițel bacșiș.

Desen de
V. TIMOC

— Sînteți singurul client care ne-a lăudat fripturile în condiță...
— Da, sînt mici, slabe și nesărate, așa cum mi le-a prescris doctorul!

Desen de F. GRONSKI

— Dacă aveam inspirația să viu cu motocicletă, îl dădeam de mult gata.

De fapt e numărul 85 dar am scris 1000 fiindcă în asemenea ocazii se lasă cu prime, așa că încercăm și noi să cobim a bine

Claxonul

20% spor de pericolitate

Număr special de Anul Nou. După lectura glumelor de mai jos veți constata că am fost modești: de la Moș Gerilă noi nu am oprit decât barba. După apariție, redactorul acestui „Claxon” primește felicitări la Serviciul repartizării brațelor de muncă

REDACTOR-ȘEF: E în pom (ca să-l împodobescă)

REDACTOR: I. AVIAN

REDACTOR-ȘEF ADJUNCT: E cu sorcova la Financiar pentru suplimentări de fonduri

DISTRAȚII FESTIVE PENTRU BĂRBAȚI

Baba Oarba. Se ia nevastă și se leagă cu batista la ochi. După aceea puteți îmbrățișa oricare invitată, fiindcă soția oricum nu vede. Dacă totuși v-a observat, scoateți-i imediat batista și legați-o la ochi cu o fustă de tergal.

Dacă vede și prin tergal, lăsați-vă de acest joc, că nu rentează.

Gajurile. Jocul e vechi, numai gajurile sînt noi. În prima fază drept gajuri se iau: numele, adresa și numărul de telefon. În faza a doua se iau bluze și taioare.

Se joacă în doi. Dacă apare al treilea, jocul continuă la tribunal.

Perinița. Faceți în jurul dumneavoastră un cerc de invitate nostime și începeți cu ele o periniță. Dacă apare pe

DE LA RESTAURANTE

Restaurantul «Doi mesteceeni» organizează revelionul acasă la responsabil. Se servesc mîncăruri variate obținute printr-o defalcare mai judicioasă a porțiilor de la restaurant, precum și prin autoservire după ora de închidere.

Vinuri din cele mai renumite damigene ale localului.

Băuturi tari și vechi: secărică de cinci ani, se cară de doi ani, sarmale în foi de scripte, mezeluri, cașcavalea, brînză și gestiune topită, sau înăbușită, la alegere.

Spre a se evita aglomerația, fiecare tacim a fost reținut din vreme.

La fel și responsabilul.

Restaurantul «Lux» organizează revelioane la domiciliul clienților.

Meniu garantat. Musafirii pleacă acasă după primul fel.

Restaurantul «Palace» anunță pe tinerii interesați că organizează mese pentru logodne și nunți.

Se fac și abonamente.

neașteptate soția și se strecoară și ea în joc, treceți imediat la biză...

De-a «du-te vino». Se bea o țuică bătrînă, apoi se dansează cu o fată tînără. Dacă după zece minute țuica bătrînă s-a urcat la cap iar tînăra dansatoare e tot la picioare, e în regulă. Dacă însă la cap și s-a urcat tînăra iar la picioare și s-a lăsat bătrîna, e grav. În acest caz se recomandă jocul «Capul sub duș».

ȘTIRI ȘI RECLAME

În vederea revelionului, curățătoarea «Nufărul» a înființat o brigadă voluntă dotată cu specialiști de înaltă calificare. În termen de trei ore, specialiștii noștri curăță orice fel de pete: rața de pe varză, purceii de pe tavă, caltaboșii de pe masă.

Curățatul nu se face pe bază de acid sau clor, ci pe bază de bicarbonat.

Operațiunile nu se execută manual. Se execută bucal.

Părinți! Dați copiilor cât mai multe dulciuri.

Fetețe dulci ca-n București în toată lumea nu găsești.

Fabrica de jucării «Bucuria copiilor» face cunoscut că a deschis o unitate de reparații pentru jucăriile mecanice înșepenite. Unitatea funcționează la băile

ȘTIRI ARTISTICE

Începînd din anul viitor, revista lunară «Cinema», care în prezent apare o dată la două luni, va deveni săptămînală cu apariție trimestrială.

Tipărită în patru culori pe hîrtie specială, publicația va întârzia în condițiile cele mai bune.

Se anunță pe această cale că redacția nu răspunde de cronicile uitate în revistă.

Cenaclul Unimii compozitorilor va ține sîmbătă seara obișnuita ședință de lucru cu obișnuita temă: ...Textele de muzică ușoară.

Următoarea tragere la țintă va avea loc sîptămîna viitoare

MENIURI FULGER

Dacă ați avut ghinion de o găină bătrînă, nu disperați. O fierbeți în zeamă de Gerovital. În acest fel găina va ajunge pui. Dacă mai adăugați în oală trei fiole de Gerovital, aveți șansa ca în loc de găină să serviți ouă.

Rața pe varză. Se ia rața și se pune pe varză. Dacă rața nu vrea să ștea, serviți numai varza, că ea stă.

de nămol Techirghiol. Tratamentele se face numai pe baza fișei de bună calitate, eliberată de C.T.C.-ul fabricii.

În vederea revelionului, Oficiul central farmaceutic a pus în vânzare cutii cu surprize pentru noaptea de Anul Nou. Fiecare cutie conține:

100 grame surpriză de ricină pentru invitați.

20 fiole vitamina B 1 fortissim pentru gazde.

2 kg calcio (vecchio) pentru pereți.

20 pastile carboxin pentru vecini.

Una sticlă Sirocol pentru magnetofon.

Un pachet ceai dementă pentru twist.

15 tuburi ruj de buze pentru după ce se aprinde lumina.

Expoziție

Bărbați! Casa de mode «Splendid» anunță că mine după masă va avea loc o paradă a modei feminine pe manechine vii.

Rugăm alegeți cu ochii nu cu mina.

Diverse

Cooperativa de frizerie «Igienă» urează clienților săi să înflorească ca un măr și mai ales ca un păr.

Urează de asemenea clienței sale frecții plăcute în ședințele de producție.

Fabrica de mobile «Fagul» anunță onor clientela că a pus în vânzare pe lingă sortimentele cunoscute și apreciate un nou sortiment de mobilă din esență de lemn ca: un măr, ca un păr pe care le puteți culege chiar din livada studioului.

Pentru mobilele care dau pînă la 15 kilograme fructe pe hectarul de șifonier, nu se percep taxe în plus.

Cumpărați delicioasele noastre mobile umede și roditoare.

Gustați spre convingere.

PANSEURILE IULI FARAFANȚUCU

Dacă e adevărat că lumina se stinge numai cînd vine Anul Nou, înseamnă că la tanti Mimi, mereu vine cîte un alt An Nou.

Locomotivele care au tender, merg cu cărbune.

Tanti Marga merge cu cărbune pe ochi, gene și sprincene, deci tanti Marga are tender.

Eu cred că șvaițerul este hrînză cea mai codașă. Are goluri în producție.

Ultima oră și ceva

Aflăm în ultima clipă că Moș Gerilă va sosi în Capitală cu o întârziere de 24 ore, întrucît vine cu autobuzul 38.

Dacă ar fi luat tramvaiul 12 sosea probabil în vacanța de primăvară.

Se anunță de asemenea că în acest an Moș Gerilă va veni împreună cu soția lui, Moașa Gerilă, întrucît aceasta a declarat: «Nu-l mai las singur. Moș, moș, dar prea se furișează el o noapte întreagă prin camere. Crai bătrîn.»

de RODICA TOTT

*Ceasul meu, frumos, de mină
(Ceas crezut cândva de soi)
începuse să rămână
cinci minute înapoi.
Dar buclucul negîndit
l-a făcut cînd s-a oprit.*

*Nici nu rîde
nici trist nu-i
ba, pe sub mustăți îmi pare
că zîmbește dumnealui
bucuros de nemișcare.*

*Prostul crede că de tace
Timpul stă ca-ntr-o găoace
fără «ante» fără «doppo»
ca-ntr-un scurt metraj
de Gopo
unde regizată-ad-hoc
Terra s-a oprit în loc.*

*Vai de mine, ce-ngîmfat!
Nici nu-l dau la reparat.*

S-a stricat sita chiuvetei din bucătărie, o mizerie mică, invenție a unui membru al familiei, trebuie reparată, e nevoie de un tinichigiu.

— Pe unde or fi existînd tinichigii?

— De ce-ți chinuiești memoria? N-avem în bibliotecă ghidul cooperativelor? Caută printre cele 2 000 de adrese utile.

Într-adevăr, zece dintre ele sînt adrese tinichigerești și n-ai decît să formezi numărul de telefon...

Primul însă nu mai corespunde, al doilea corespunde dar nu mai e cooperativă, al patrulea n-are nici o legătură cu nici un fel de tinichele, al cincilea consideră că e o glumă proastă. Unul e totuși conform și meseriașul interlocutor se interesează rapid dacă-i vorba

de reparat ceva.

— Da, e o reparație...

— Ad-o-ncoa? — zice scurt, tăind explicațiile adiacente.

— Tocmai că n-o pot aduce, v-aș fi invitat pe dumneavoastră la domiciliu.

— Fugi, dom'le, d-aici, că n-avem vreme.

Descurajat, lansez totuși o propoziție de încercare.

— N-am cum s-o aduc, că e bucată de acoperiș...

— Ad-o, cum îți spun, și îi facem noi tot ce trebuie. Noroc.

Am dus sita la o altă adresă din Calea Rahovei. N-are telefon dar e exactă. Obiectul a fost confecționat din nou, impecabil, timp de patru luni.

...În sfîrșit, o adresă cu adevărat utilă.

*

Aseară, la teatru, am asistat la cea de-a opta piesă a unui debutant care în ultimii doisprezece ani a încărunit în secția tinerelor talente a Uniunii și trage nădejde să dea o dată lovitură cea mare.

În piesa cea nouă sînt tot felul de aluzii ca să zic așa livrești, ceea ce denotă că dramaturgul a crescut oarecum din punct de vedere al turului de orizont pe care-l face mereu în operele confrăților. Am notat cîteva frînturi

din dialogurile ce conțin aceste aluzii: «Știi ce e pasiunea ta pentru mine, Mircea?» «Ce?» «Oul lui Columb». Sau: «Am plecat. Niciodată nu te voi mai căuta, Fata Morgana!» Ori: «Unde te duci, Constantine?» «Maurul poate să plece».

În a doua pauză ne-am întilnit în camera secretarului literar care, grijuliu și ospitalier, pregătise pentru criticii invitați o sticlă de suc și opt fursecuri rămase de la festivitatea închiderii stagiunii trecute. Răsfoiam distrat o Enciclopedie groasă cînd tînărul autor m-a întreat malițios dacă nu e prea tîrziu să-mi completez cunoștințele. I-am răspuns că cercetez originea trimiterilor cărturărești din piesa sa.

— De ce nu mă întrebă pe mine?

— Bine. Să te întreb. De ce de

e expresia asta cu maurul?

— A, e un loc comun din **Othello**.

Nu e din **Othello**, ci din **Conjurația lui Fiesco** de Schiller, dar n-avea rost să mă arăt prea deștept în condițiile date.

— Dar Fata Morgana?

— Mă mir că n-ai auzit: e o poveste arabă cu o fantomă.

Cînd l-am mai întreat și cum devine cu Oul lui Columb, mi-a dat un răspuns atît de amețitor încît enciclopedia mi-a sărit din mînă, s-a așezat pe cotor și și-a zburătăcit toate filele.

Am scris în cronică precum că piesa e cam încărcată cu trimiteri.

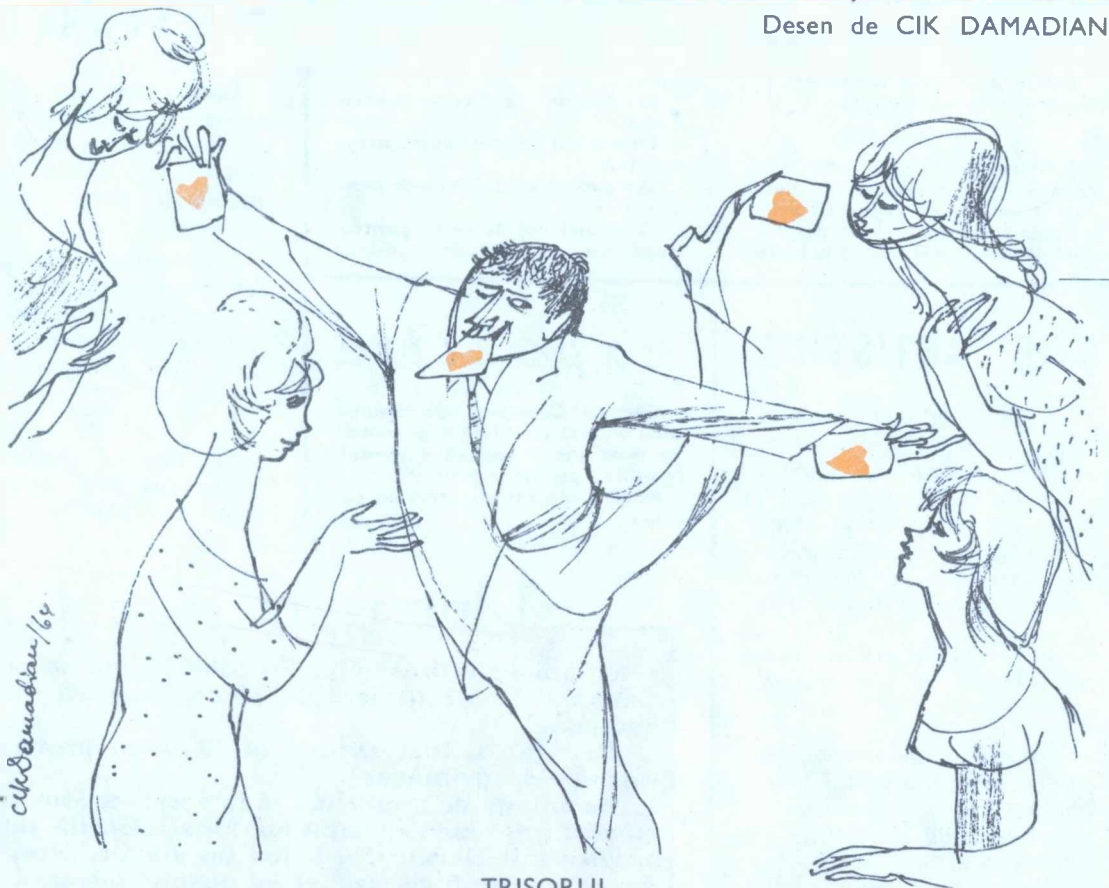
Cînd ne-am întilnit din nou, tînărul autor m-a bătut prietenește pe umăr:

— Probabil fiindcă n-ai înțeles expresiile străine... De ce n-ai avut curajul să mă întrebă despre toate?

*

Femeile au o forță extraordinară, pe care nu știm încă s-o evaluăm. Eu am cunoscut una zveltă și blondă care a întors pe dos jumătate din angajații unui combinat cu opt mii de oameni. A funcționat aici numai patru ani ca dentistă și a făcut harcea-

Desen de CIK DAMADIAN

TRIȘORUL

notes pierdut

parcea cam cîte o sută de danturi pe lună.

Vinzătoria de la debitul de tutun din Piața Kogălniceanu practică magia, înspăimîntînd zilnic aproximativ cinci sute de oameni din cartier. La ora opt dimineața, ziarul «n-a venit încă». La ora nouă «s-a terminat». La unsprezece «mai este un singur exemplar». La douăsprezece se găesc un număr îndestulător de foi.

Vineri dimineața «Contempolul» se terminase. Normal. M-am trezit prea tîrziu. Sîmbătă dimineața, cînd am intrat să-mi iau cotidianul, pe tejghea se afla, reapărut ciudat, un exemplar al săptămînalului cu emblemă albastră. Pînă m-am scotocit de bani a apucat să-l ia altul, înaintea mea. Mă rog. Luni erau pe tejghea două exemplare. Foarte bine! Dă-mi și mie unul.

— Păi sînt de săptămîna trecută...

— Și ultimul apărut?

— Nu v-am spus de vineri că s-a terminat?

Așa e, îmi spusese, dar am uitat. Sau mi-o fi făcut farmece?

*

Tînărul de la atelierul de reparat radioreceptoare defecte a răspuns prompt chemării mele; s-a interesat afabil ce are aparatul. I-am răspuns că nu mai merge și că, deși nu mă pricep neam, îmi imaginez a i se fi ars o lampă.

A scos cu dexteritate lampa arsă, mi-a arătat-o, a pus alta bună în loc, mi-a cerut suma tarifului și a eliberat chitanță și și-a atînat basca pe-o ureche gata să plece.

— Dar aparatul continuă să tacă — am observat.

— E adevărat, trebuie să-l duceti la atelier. Mie nu mi-ați spus decît de lampă. Și eu am schimbat-o sub ochii dumneavoastră.

L-am rugat să ia loc ca să-i povestesc o fabulă: «Cuierul rupse agățătoarea paltonului. Acesta se făcu foc și pară.

— Idiotule, nici de atîta lucru

nu ești în stare? Să mă ții? Atunci ce rost mai ai?

Cuierul se scuza și-l rugă să se întoarcă, asigurîndu-l că nu se va mai întîmpla.

Într-adevăr, de astădată găuri pur și simplu stofa la guler, străbătînd prin ea. Paltonul își ieși cu totul din fire.

— V-am asigurat că nu veți mai cădea — îl făcu atent cuierul — și mă țin de cuvînt.

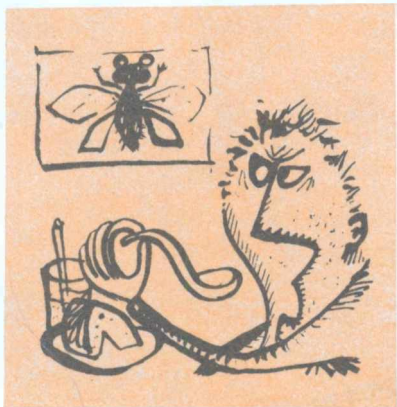
— Dar m-ai deteriorat! Țipă paltonul.

— În privința asta — răspunse celălalt liniștit — n-am discutat nimic. Altă dată să-mi atrageți atenția asupra tuturor aspectelor posibile.

Și rupse gulerul cu totul.

Tînărul zîmbi în tăcere, mă salută și plecă.

...Cînd am dus radio-ul la atelier

mi s-a spus că nu merge pentru că lampa nouă, care o înlocuise pe cea veche defectă, era și ea defectă.

*

La cea mai frumoasă cofetărie din Brașov s-a pus un aviz amănunțit privind felul cum trebuie să ne ferim de țînțari și muște, care pot provoca dezinterie.

E imposibil să mîninci prăjiturile în liniște, cu ochii în aviz.

Vinzătoria e foarte contrariată de observație.

— De ce, nu e corect scris? Ori poate sînteți contra igienii?

— Mă deranja numai locul unde e pus.

A doua zi am avut satisfacția să constat că dăduse curs criticii. Afișul fusese schimbat pe peretele din dreapta.

*

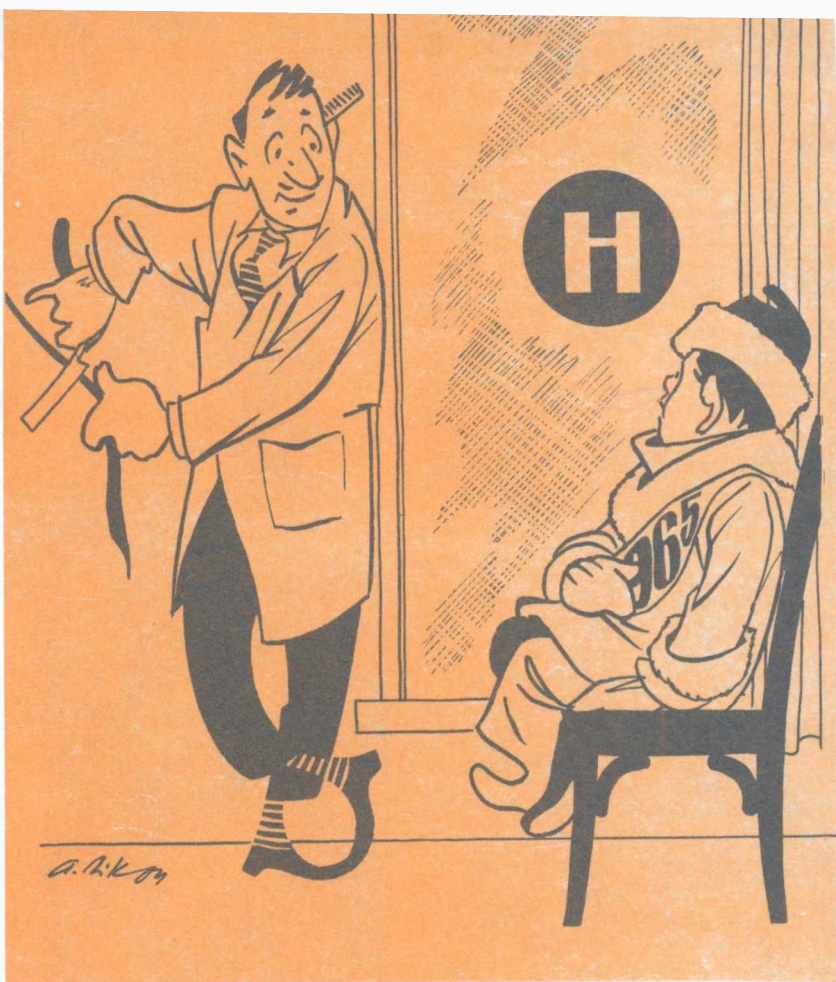
Folclor bucureștean cules în autobuzul 31:

— De ce nu-mi dați restul la leu?

— Veniți cu bani mărunți...

— Văd că aveți mărunțiș.

— Am. Dar dacă-l dau la toată lumea, eu ce mă mai fac?

— Deocamdată nu e interesant! Cînd i-o crește barba poate c-o să pice ceva...

Desen de RIK AUERBACH

NICOLAE TĂUTU

Memento

Îmi dădeai odată degetele moi,
mîinile prin care toamnele brumate
străbăteau în mine prefăcute-n ploii
și curgeau ca niște riuri înspumate.

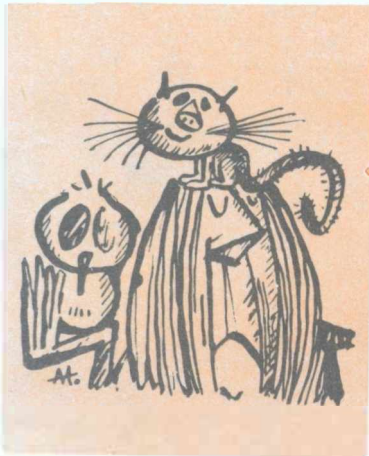
Umbra ta ușoară mă-nvelea cu crini,
netezindu-mi cuta de tristeți pe frunte,
coborai cu luna din păduri de pini
să-mi strecori în sînge aer pur de munte.

Rochia-ți ca vîntul prin castani foșnea
Scînteia și părul poleit de stee
Buclele-i prin frunze să le-adun aș vrea
Pentru ca la nuntă să avem inele.

Aurul din plete neatins de ceață
ar fi scos un sunet de metal curat
de-l probam cu dinții și-l loveam de viață;
poate-i vina noastră că n-am încercat.

...Alb coboară iarna; păru-i argintiu,
blondele-i inele au rămas uitate,
dar le simt aroma chiar acum cînd scriu
și-mi mai ard în sînge vechile carate.

Ele mă îndeamnă să te caut iar
cu aceeași lună plină și bogată,
să-mi întinzi tăcută refuzatul dar:
bucla de pe tîmplă, chiar... oxigenată!

Balada SNOBILOR

De când e lumea sînt și snobii.
Excentrici, gravi, «transcendentali»,
Se-aseamă-ntre ei ca bobii,
Dar toți se cred originali!

În vremi străvechi, cînd pe o stîncă
Un cerb se scrijelea naiv,
Un snob cerea de-atuncea încă
Desenul non figurativ...

Pe vremea lui Molière, firește,
Ajunge snobul mare om,
De-aceea el îl și numește
Cum știm: burghezul gentilom...

Dar snobul, vezi, și azi există,
Unde nu crezi el e prezent,
Cu fața veselă sau tristă,
Cum cere moda de moment...

Avînd convingeri foarte «certe»,
Le debitează fără trac,
Îl vezi la teatre, la concerte
Și nu mai bea decît coniac...

O, cîte suferințe grele
Adesea nu l-au năpădit.
Pantofii-l strîng, parcă-s curele...
Dar uraa!... Vîrfu-i ascuțit!

Îl supără și ciuful mare,
Sacoul scurt, croit îngust,
Dar cum să se îmbrace oare?
Ca să nu pară vechi, «vetust»?

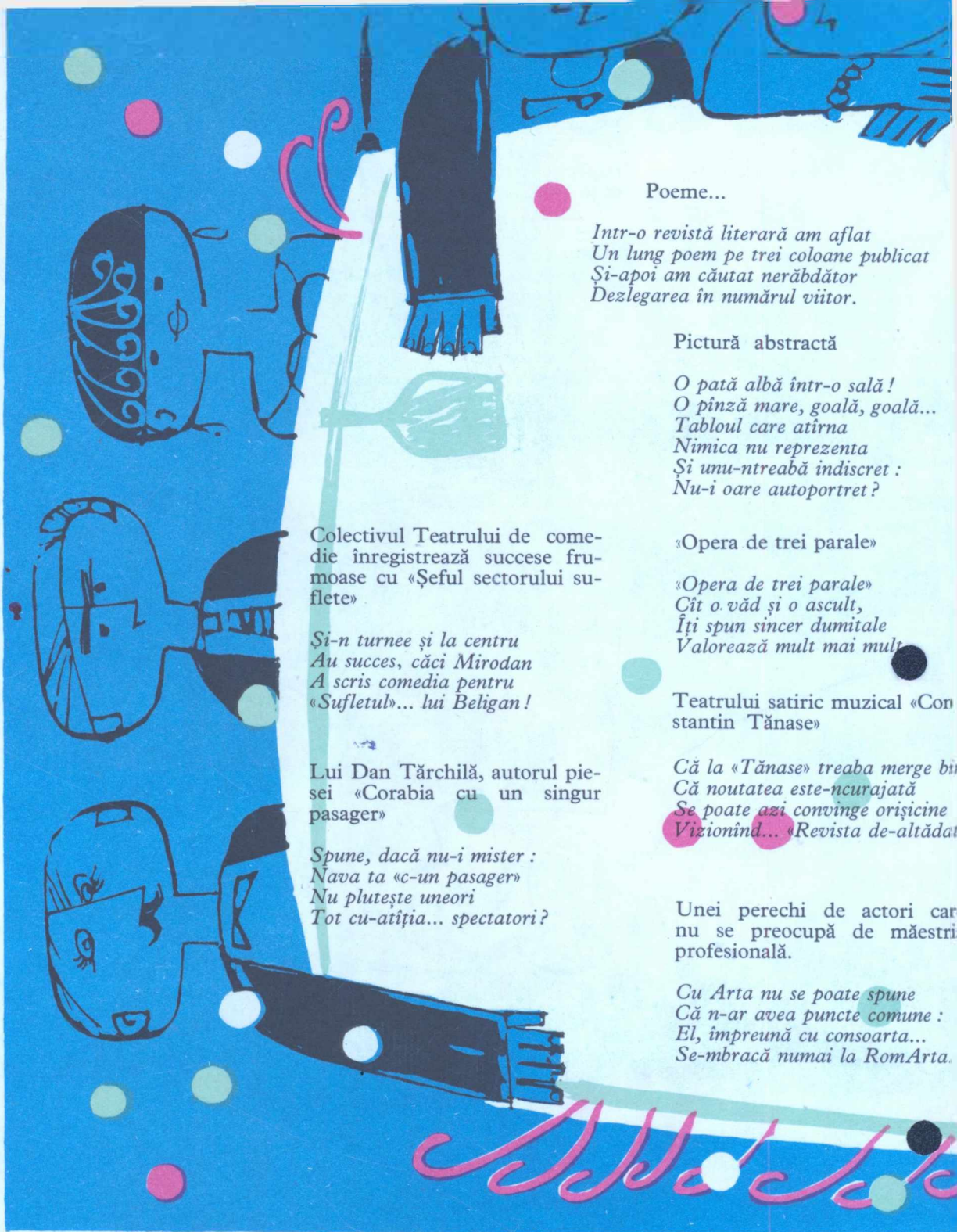
C-o limbușie monotonă
Pe care-o crede diamant,
Adoră muzica afonă,
Iar Bach e declarat pedant...

Citește versuri încuiate
Din care nu pricepe-un rînd
Și le găsește minunate!
Ba chiar îl mai auzi citînd...

Și cît de mult i-ar place gluma
El o tratează-n mod brutal,
Cînd hazu-absurd se poartă-acuma,
Să ridă ca un om... normal?

Gîndind la viața ta meschină
O, cît te plîng sărmane snob,
În lumea noastră de lumină
Tu încă ai rămas un rob!

ȘTEFAN TITA

Poeme...

Intr-o revistă literară am aflat
Un lung poem pe trei coloane publicat
Și-apoi am căutat nerăbdător
Dezlegarea în numărul viitor.

Pictură abstractă

O pată albă într-o sală!
O pînză mare, goală, goală...
Tabloul care atîrna
Nimica nu reprezenta
Și unu-ntreabă indiscret:
Nu-i oare autoportret?

«Opera de trei parale»

«Opera de trei parale»
Cît o vād și o ascult,
Îți spun sincer dumitale
Valorează mult mai mult!

Teatrului satiric muzical «Con-
stantin Tănase»

Că la «Tănase» treaba merge bin
Că noutatea este-ncurajată
Se poate azi convinge orișicine
Vizionînd... «Revista de-altădat»

Unei perechi de actori cari
nu se preocupă de măestrîi
profesională.

Cu Arta nu se poate spune
Că n-ar avea puncte comune:
El, împreună cu consoarta...
Se-mbracă numai la RomArta.

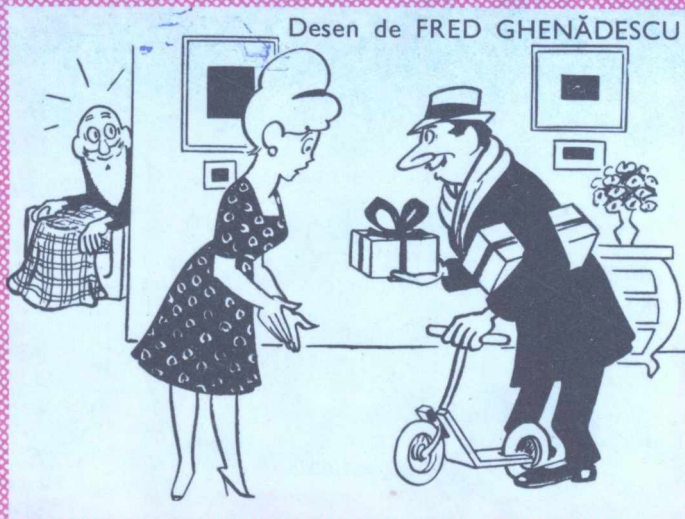
Colectivul Teatrului de comedie
înregistrează succese frumoase
cu «Șeful sectorului su-
flete».

Și-n turnee și la centru
Au succes, căci Mirodan
A scris comedia pentru
«Sufletul»... lui Beligan!

Lui Dan Tărchilă, autorul pie-
sei «Corabia cu un singur
pasager»

Spune, dacă nu-i mister:
Nava ta «c-un pasager»
Nu plutește uneori
Tot cu-atîția... spectatori?

U
X
A
O
Z
W
~

Desen de FRED GHENĂDESCU

— Cum, frate, o trotinetă pentru bunicu?!
— Era de ocazie; Stii ce ieftin mi-a dat-o?!

CÎND BIROCRATESCU F

— Și acum, puîsor, se
Desen

RĂVAȘELE CULTURALE

Unui poet criticat pentru creații exclusiv cosmice

*Mai terestru ca să fie
A compus, în iambi de soi,
O terestră poezie
Despre-o stea... de la Savoy.*

În fața unui tablou pictat suprarealist:

*Se denumea simbolic, «Cal»
(Pe pînză nici un animal!)...
De-abia tîrziu am priceput:
Calul plecase... la păscut!*

Unui cîntăreț mediocru

*Crezîndu-se purtat de glorie,
Amicul nostru, deseori,
Adoarme seara, spectatorii
Iar pe vecini îi scoală-n zori.*

Lui M. Beniuc ce-a publicat în acest an volumul «Cu farurile aprinse».

*Prezent în poezie bardul,
Chiar dacă timplele i-s ninse
Și astăzi ține sus stindardul,
Gonind «Cu farurile-aprinse»!*

Răvașele de: ȘTEFAN TITA, STELIAN FILIP, ION RUȘ, AUREL CODREANU, VASILE RĂDULESCU, VICTOR HÎLMU

Ilustrații: V. CRIVĂȚ

CE PE MOȘ GERILĂ

nează de primire.
de FLORIN LAZĂR

Desen de H. LERU

— Știu că vrea o mașină, i-am luat una s-o aibă și cînd s-o face mare!

Desen de N. CLAUDIU

— Unde mi-ai fost? Ai plecat de la birou de o oră!...

POVEȘTE DE IARNĂ

Anul acesta am fost și eu, pentru prima oară în viața mea, Moș Gerilă. Am fost cuprins deodată de-un acces de efuziune pentru nepoțelul meu Victoraș, în vîrstă de cinci anișori, nepoțel pe care l-am cam neglijat și pe care nu l-am făcut să simtă îndeajuns pînă acum căldura și dragostea pe care trebuie să le manifeste față de un nepoțel un unchi după mamă. Le-am comunicat deci soră-mi și cumnatului meu ideea, iar aceștia, încîntați, m-au rugat ca, în calitate de Moș Gerilă, să le dau o mină de ajutor și în ce privește bunele purtări ale lui Victoraș, de la care urma să obțin promisiuni de cuminenție. În ziua fixată, toată familia s-a adunat la ei acasă, urmînd ca eu să apar la ora șase seara, în chip de Moș Gerilă.

După ce am cumpărat felurite jucării, am început să mă costumez, străduindu-mă să fiu cît mai de nerecunoscut. Am îmbrăcat ursonul nevestei întors pe dos, iar în cap mi-am pus o căciulă țugu-iată, mișoasă, bineînțeles tot întoarsă pe dos. Ursonul mă lățea enorm, iar căciula mă înălța teribil, dar un Moș Gerilă trebuie să fie cît mai impunător. Trebuie să vă mai spun că eu sînt nițel cam negricios, iar ochii îi am nițeluș cam holbați. Aceste caracteristici mi-au fost mult accentuate de cele două pachete de vată pe care le-am folosit pentru barbă și mustăți. Cînd m-am uitat în oglindă, nu m-am recunoscut nici eu. Cu căciula și ursonul întoarse pe dos și legat la briu cu un fular de lînă, arătam ca un soi de haiduc bătrîn, picat din inima codrilor, mă rog, un fel de bătrîn șef de bandă, înțelept dar bandit. Sacul cu jucării pe care-l duceam în spate lăsa impresia că e de furat.

Așa se face că, venind să-mi deschidă, după ce am sunat la ușa apartamentului lor, bunicuța a scos un geamăt și s-a lungit în vestiar leșinată din cauza șocului provocat de apariția mea. A apărut imediat cumnatul meu, am stropit-o amîndoi cu apă; biata bătrînă și-a revenit, dar în casă n-a mai vrut să intre, ca să nu mai dea ochii cu mine. Și a rămas bolnavă în bucătărie.

Pe Victoraș, cei ai casei l-au lăsat singur în odaia lui. Fusese anunțat că vine Moș Gerilă și mă aștepta.

Am ciocănit la ușă. El a spus «Intră» și am apărut în prag. Victoraș a făcut ochii mari, tot singele i-a pierit din obraz și a început să urle. Au venit părinții: «Victoraș, fii cuminte, uite a venit Moș Gerilă, ți-a adus jucării, liniștește-te!» Nimic. El striga, plîngea, se zvîrcolea și nu-și manifesta decît o singură dorință: să se arunce pe fereastră. Nu s-a liniștit decît în momentul cînd i-am pus în brațe două jucării mecanice, așa că nu se mai uita la mine, ci la ele. Liniștit, vorba vine pentru că tremura în continuare ca într-o criză de friguri și lacrimile îi curgeau șiroaie pe obraji. «Ce-o fi avînd?» i-am șoptit eu lui taică-său. «L-ai speriat, spuse cumnatul meu. Arăți ca Boris Karlof în rolul lui Moș Gerilă».

Am început să-i vorbesc. Și, bineînțeles, ca să nu mă recunoască, mi-am îngroșat vocea. Așa se face că primul sunet pe care l-am scos a provocat un nou acces cu urlete și zvîrcoliri. În sfîrșit, am putut să-i spun cîteva vorbe. Au fost cîteva prime vorbe foarte deștepte: «Victoraș, eu sînt Moș Gerilă! Te bucuri că am venit?» Mi-a răspuns printre sughituri: «Da, dar pleacă!» Și tremura îngrozitor în brațele lui taică-său. «Cum, Victoraș, am continuat, nu te bucuri că a venit la tine Moș Gerilă?» «Ba da, dar pleacă!» «Îți plac jucăriile care ți le-am adus, Victoraș?» «Îmi plac, dar pleacă!» «Hai, Victoraș, fii cuminte, se poate să-l dai atară pe Moș Gerilă? Nu-i frumos!»

«Nu-i frumos, dar pleacă!» «Să știi că plec și-ți iau jucăriile!» «Ia-le, dar pleacă!».

Enervat de un asemenea insucces, am început să adun jucăriile. Și îl văd pe Victoraș că-mi aduce din dulăpiorul lui încă un vraf de jucării. «Ce-i cu astea?» îl întreb. «Jucăriile mele de anul trecut. Ia-le și pe ele, numai du-te!».

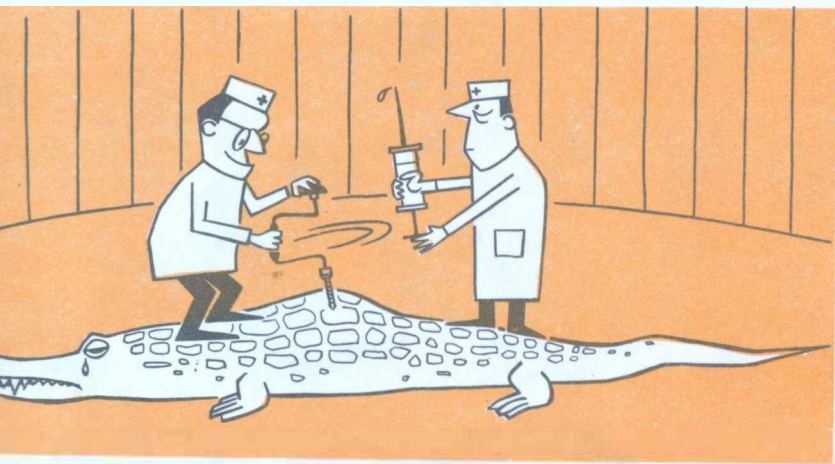
Mi-am aruncat sacul în spinare și, înainte de a ieși, am făcut o ultimă încercare de a-mi salva prestigiul de Moș Gerilă. «Dacă ai să fii cuminte, am să mai viu!» Puștiul s-a făcut ghem în brațele lui taică-său: «Am să fiu cuminte dacă n-o să mai viu!» Am ieșit brusc, împins și de un ghiont al soră-mi, care nu știa cum să mă scoată mai repede din cameră.

Am intrat în salon unde toată familia aștepta în tăcere, îngrozită. Ca să-mi recîștig încrederea în mine am propus celorlalți doi frați să mă duc și pe la ei să le vizitez copiii. M-au rugat cu lacrimi în ochi să nu-i nenorocesc, iar tata a spus aprinzîndu-și o țigară: «Să nu te mai prind că faci pe Moș Gerilă cu mutra asta a ta, că nu-mi mai intri în casă! Tu crezi că frații și surorile tale mi-au făcut nepoți ca să mi-i omori tu?».

După cîteva zile, l-am întîlnit pe cumnatul meu. «Ce face puștiul, am zîmbit eu, s-a mai cumișit?» M-a privit crunt: «S-a cumișit teribil! Zace bolnav, cu temperatură și tremură într-una. Zice doctorul că a avut un șoc». Apoi m-a apucat de revere: «Ascultă, dacă puștiul rămîne cu vreo meteahnă de la vizita asta a ta, să știi că o să ai de-a face cu mine!» M-am speriat. «Pot să viu să-l văd?» «Să nu te prind, spuse cumnatul meu, că te opăresc!» «Dar nu viu ca Moș Gerilă! Viu așa cum sînt!» «Ascultă, răcni bărbatul surorii mele, în casa mea nu mai calci!».

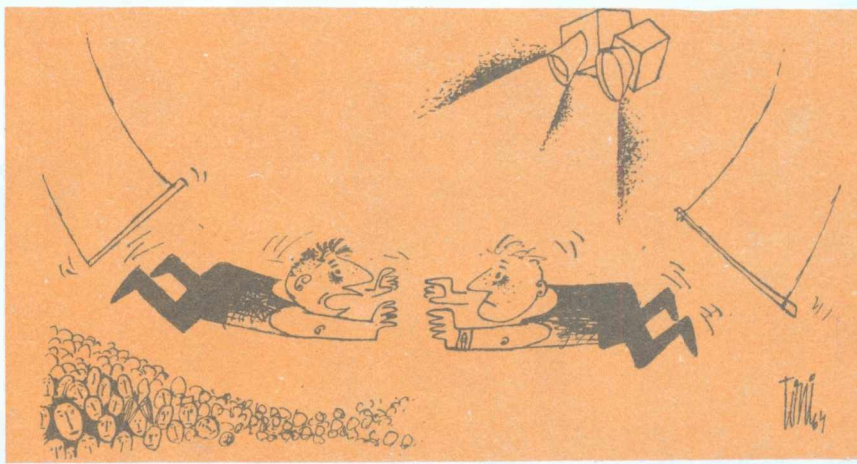
Și de atunci n-am mai pus piciorul în nici o casă unde există copii.

Dar mi-a venit o idee. Directorul și președintele sindicatului de la întreprinderea unde lucrez, m-au rugat să trec și pe la ei pe acasă în chip de Moș Gerilă, că au și ei copii. Am primit imediat. Am primit pentru că el, directorul, și cei de la sindicat m-au tăiat pe trimestrul trei de la primă.

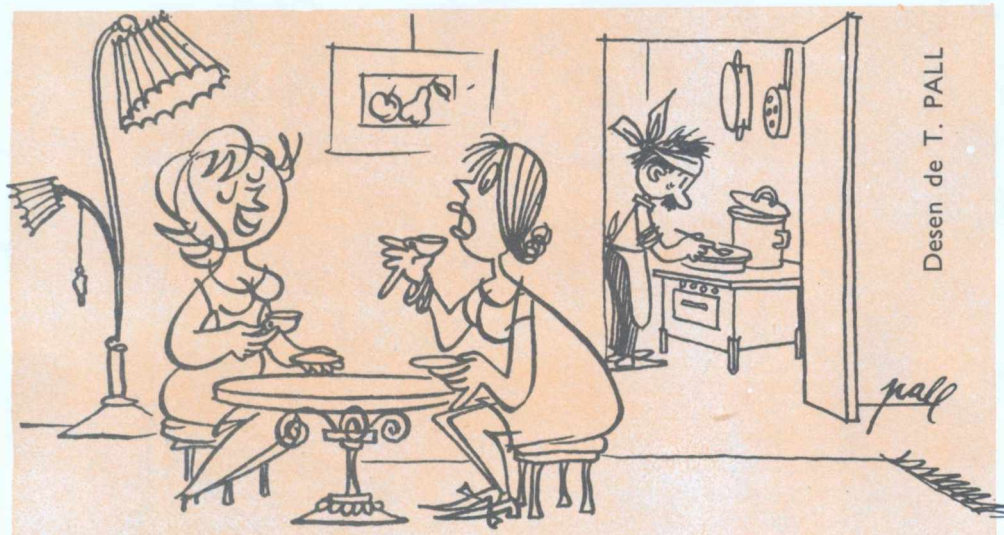
FĂRĂ CUVINTE

Desen de AL. STOLARCZEK

— Hei, tu trebuia să mă prinzi!

Desen de AVRAM ANTON

Desen de T. PALL

— Dragoste fulgerătoare!
— Daaa... Când am auzit că a făcut armata la bucătăria companiei...

Toastul

— Sst! Liniște! Hic!
— Fănică, stai jos. Văd că ai băut cam mult.
— Sst! Lasă-mă, Lenuțo. Vreau să ții și eu un... hic... un ăla, cum îi spune? Care-l ține omul la masă.
— Un scaun.
— Nu. Pe ăsta-l țin eu să mă... hic... sprijin. Dar eu vreau să țin un... Cum îi zice? Care se citește.
— Un meniu.
— Nu! Un ăla de urare.
— Un plugușor.
— Fiți... hic... serioși. Un ăla care se ține numai cu pa'aru-n mână.
— Un bețiv.
— Nu mă ener... hic... că nu mai țin toastul.
— A! Un toast, Fănică!
— Asta e: un toast! Sst! Liniște! Dragi... asta... cum vă spune?
— Musafiri.
— Așa. Dragi musa... hic... Cu ocazia reve... hic... dați-mi voie să ridic acest pa'ar în sănă... hic... tuturor prietenilor buni și sinceri care-i văd adu... hic... în jurul meu. Mai ales matala, nea Mitrule... iartă-mă că plîng în șpriț... Nu, nu. Lasă. Nu-i nimic: tot nu mai e sifon... Și p-ormă, n-ai idee ce emoțio... hic... sint că te văd în jurul meu. Dă-mi voie să-mi exprim bucuria și să te... hic... sărut pe ambii obraji... Țoc! Stai! ăsta a fost primul. Vreau să te sărut și p-al doilea. Da' un'ți-e al doilea? Aoleu! Săriți! Lui nea Mitru i-a dispărut un obraz.
— Liniștește-te, Fănică!
— Acum îmi spui să mă liniș... hic, ai? Dar și tu ești vinovată de pierderea asta. I-ai cobit. Că mereu spuneai: «Mitru ăsta n-are obraz. Sînteți prieteni de atîta timp și tot te sapă și te mănîncă».
— Fănică!
— Și ce dacă mă mănîncă? Las' să mă-nînce, că de-aia-i revelion. Mănîncă, nea Mitrule. Ia și o lingură de... hic... Mușcă și din curcan. Mușcă-l, nu te lua după nevastă-mea. Ce faci? Nu muști? Mă rog. Poate ai dreptate. Ce interes ai să-i iei locul pe tavă? Te rog să mă... hic... ierți, dar n-am găsit un curcan cu o poziție mai bună. Dar ce faci, nea Mitrule? Un' te

duci? Cum o să pleci la ora asta? Ce faci? Te-ai supărat? De ce? Și cum vine asta? Un an întreg muști pe cine o fi și te dai înapoi tocmai la un... hic... curcan? Ia uite dom'le! Se supără omul pentru un toast!... Mă rog, dacă crezi așa, du-te. La reve... hic, la mulți ani și mai poștește pe la noi.

— Ce-ai făcut, Fănică?
— Lasă, dragă. Îmi rămîne nea Grigore, că vreau să-i urez și 'mnealui bucurie, că-i un... hic... un om, ca în răvașul care l-a găsit în... hic... plăcintă: «Omule, pe nas îți șade cam cît ești de cumsecade»... Eu ți l-am scris, nea Grigore. Acum, e drept că nu-i reușit ca răvașul pe care mi l-ai trimis matala acum trei luni la întreprindere, precum că-mi... hic... bat nevasta. ăla era mult mai glumet.

— Fănică!
— Ce e, dragă? Nu mi-ai spus chiar tu să-l invităm la noi acasă, să se documenteze pe teren pentru viitoarele răvașe? Stai, nea Grigore! Unde pleci? Mă rog... dacă te-ai... hic... plictisit la noi... dar de ce ieși prin ușa de la șifonier? N-ai ușa de la intrare? Vezi? Graba strică tre... Na, că a plecat. Mă rog. Nu-mi rămîne decît s-o ridic pe coana Aglaia în cinstea pa' arului.

— Invers, Fănică!
— Păi dacă o ridic invers, se varsă.
— Invers: ridică paharul în cinstea coanei Aglăița.

— Las' că se descurcă 'mneaei. N-ai spus chiar tu: «Aglăia asta nu face reve... hic... la noi de plăcere. Vrea să se descurce în chestia cu examene... hic... nul băiatului, fiindcă poate vine și profeso... hic... că-i rudă cu noi»... Stai, coană Aglaio! Unde pleci? Stai, mai încet, că te pătezi cu maioneză... Na! A plecat și 'mneaei... hic...

— Vezi Fănică? Trei musafiri au plecat din cauza ta. Ți-am spus eu: te-ai îmbătat.
— Eu? Fii serioasă, Lenuțo! Sint mai treaz ca niciodată. Nu știi că țin regim? Am băut numai borviz.

— Și atunci?
— M-am distrat și eu puțin, ca să rămînem între prieteni adevărați. Așa că inchei toastul, strigînd celor care au rămas: «La mulți ani!».

FRED FIREA

Poetul scrie

«Fii crinul de otravă și de fum
Iradiînd gavote de lumină
În care eu, sensibilă albină,
Să mor încet de caldul tău parfum.

Fii marmora din margine de drum
Rămasă dintr-o falnică ruină
Pe care eu să sap o strofă plină
De dorul meu, mărturisit postum!!...»

— E pentru mine-această poezie?
Mă-ntreabă-ngîndurata mea soție.
N-am bănuît vreodată că există

Un sentiment atît de complicat!
— Nu, draga mea, o scriu pentr-o revistă,
Pe tine te iubesc cu-adevărat.

MIRCEA PAVELESCU

FALSE CUGETĂRI

Y. ieri a contrazis de două ori pe șef.
Îi dă mîna, că e în transfer!

Mă gîndesc, oare cît o fi luat Homer,
pentru Odiseia?

Numai în timpul lunii de miere, soțul se
ocupă tot atîta de soția sa, ca de mașină.

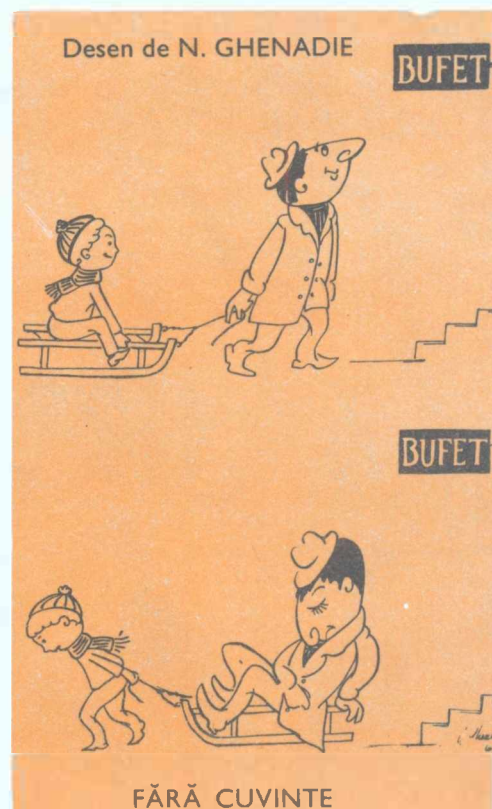
Titlul e bun! Mi-ar mai trebui o temă
de schiță!

Am dat dispoziții pentru executarea unei
lucrări atît de grele, că sint frînt de obo-
seală.

Radioul meu merge atît de prost, că și
ora exactă o dă cu aproximație!

Pe Y. nu-l întrebă unde lucrează, ci unde
este angajat.

PETRE BOKOR

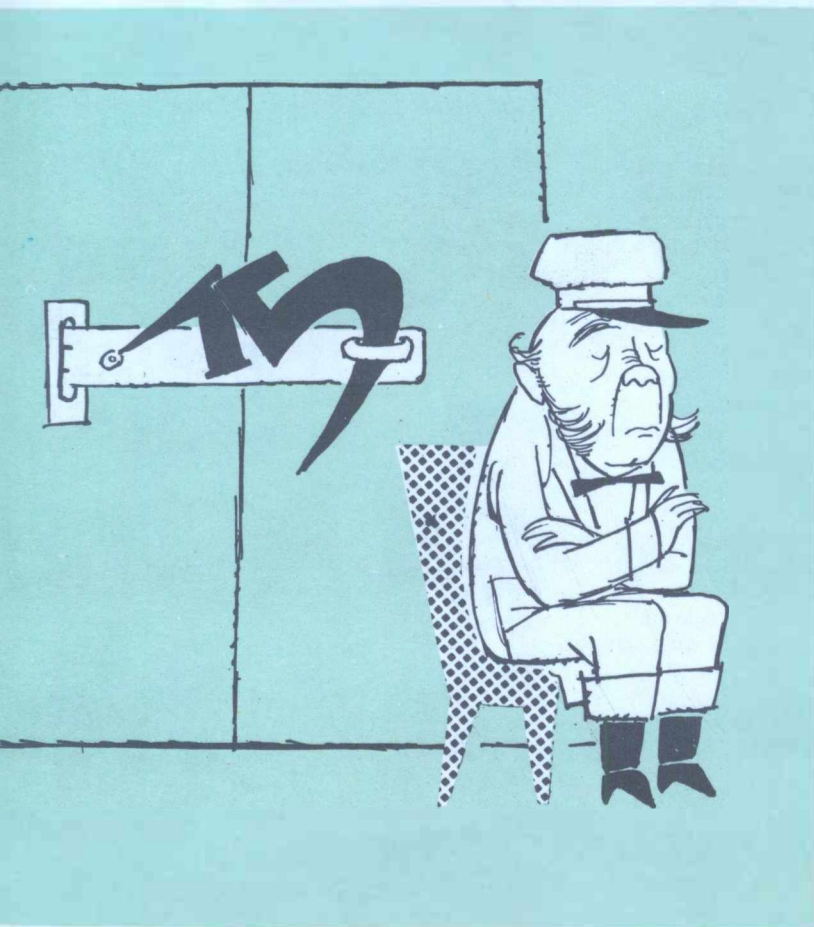
FĂRĂ CUVINTE

— Doare?
— Taare!

Desen de A. LUCACI

Noua taxă de 15% crează dificultăți produselor care vor să pătrundă pe piața engleză.

ZĂVORUL

Desen de EUGEN TARU

REVELION PORTUGHEZ

Lucrurile trebuie să se fi petrecut cam așa: se apropia Anul Nou și șeful poliției din Lisabona avea probleme. «Lumea pretinde că sînt un zbir, își spunea don Fernando Vires, un satrap, un inchiizitor. Și nu-i așa! Știu bine că nu-i așa. Dar cum să dovedesc? Poate că acum, cu ocazia sărbătorilor...»

S-a gândit don Fernando ce s-a gândit și pînă la urmă a găsit soluția. Pe la 27 decembrie a trimis agenții să-l aresteze pe Vasco Garanja și pe Henrique Espirito Santo. I-a poftit apoi în biroul lui și a început conversația:

— Domnule Garanja, sinteți critic cinematografic, nu-i așa?

— Da.

— Iar dumneavoastră, domnule Espirito Santo, sinteți fondatorul primei cinemateci portugheze, «Imagem».

— Exact.

— De ce aveți atunci, amîndoi, o părere atît de proastă despre mine?

Arestatîi s-au privit mirați. Nu pentru că ar fi avut o părere bună despre șeful poliției din Lisabona. Îi uimea însă tonul lui de dureros reproș. Și atunci s-au grăbit să-i explice de ce nu aveau o deosebită simpatie față de el. Erau în total douăsprezece motive — cîte unul pentru fiecare din cei doisprezece regizori, actori și operatori cinematografici arestați de don Fernando în ultimele trei luni, sub motivul că făceau «agitație subversivă».

Șeful poliției i-a ascultat, a suspinat cu tristețe și le-a declarat:

— Mă nedreptățiți, domnilor. Dar eu nu vă port pică. Și ca dovadă, iată, sinteți invitații mei de revelion.

Cei doi cineaști au mulțumit cu răceală, adăugînd că regretă, dar angajamente anterioare îi rețin în altă parte. Don Fernando a rîs cu poftă:

— Dacă e vorba de reținut, vă rețin eu.

Și i-a expediat într-o celulă, unde Garanja și Espirito Santo au petrecut un revelion intim și sobru. Don Fernando nu a participat la sindrofie, jignit probabil de refuzul lor inițial.

Toate acestea s-au întimplat anul trecut. Între timp cei doi foști cineaști și actuali deținuți au continuat să fie invitații lui don Fernando, fără să li se aducă vreo acuzație și fără să li se intenteze vreun proces. Aflînd de asta, colegii lor din străinătate s-au emoționat. Și iată că un grup de regizori și critici cinemato-

grafici din Franța a trimis la Lisabona o scrisoare de protest. Printre semnatarii ei se numără personalități ca Henry Colpi, Alain Resnais, Jean-Luc Godard, Georges Sadoul și mulți alții.

Scrisoarea a rămas fără răspuns și fără efect. Bănuim că don Fernando a citit-o, suspinînd cu tristețe și și-a spus: «Cîtă ingratitude! Cît de greșit mă înțelege toată lumea! Pe mine, care i-am reținut aci ca să fiu sigur că nu vor primi din altă parte vreo invitație la revelion!»

N. AURELIU

GUVERNUL FRANCEZ a hotărît să instituie o suprataxă de 15 la sută pe importurile de whisky scoțian ca răspuns la măsurile britanice privind fixarea suprataxei asupra importurilor engleze.

EXPERTUL: — Cînd văd că se pun taxe mari pe whisky scoțian, mă revolt; cînd mă revolt mi se face sete; și cînd mi se face sete... eu consum mult whisky.

Desen de M. IORDA

Desen de ȘTEFAN MUNTEANU

— E urit să înjuri așa!
— ...Știți mai frumos?!

Desen de GROSU MI

— Cred că a fost destul de greu să faceți curat aici. Cu ce ați început?
— Cu cabanierul!...

Răvașe EXPLOZIVE

Alecu mă preveni că de data asta nu mai există nici o scăpare și că nu mi se vor mai îngădui fasoanele. Cine să le facă, dacă nu eu? Nu, nu fasoanele, ci răvașele. La revelionul trecut a mers cum a mers, dar între timp am publicat în «Urzica» cinci schițe umoristice, dintre care una avea și un banc bun, așa că... Ei și ce dacă nu știu să scriu versuri? Nimeni nu se așteaptă să găsească în răvașe alexandrinii clasici și rime coșbuciene. Totul e să fie spirituale, să ridă masafirii... Ba da, o să ridă, că de revelion lumea e indulgentă.

Acest ultim argument m-a convins. Am hotărât să-mi încerc norocul și m-am pus pe treabă. Ca orice autor serios am început cu documentarea: cum nu cunoșteam decât pe șase din cei paisprezece invitați, i-am cerut lui Alecu detalii despre ceilalți. El mi le-a furnizat cu generozitate, atrăgându-mi atenția să nu abordez subiecte tabu. De pildă să nu întreb cine e blondina cu care a fost văzut la cinema Petrică sau din ce bani și-a făcut Elvira ultimele sale toalete, știut fiind că numai taiorul echivalează cu salariul ei pe două luni și...

I-am mulțumit, asigurându-l că nu mă voi atinge de asemenea teme delicate. În cele trei săptămâni care au precedat revelionul am trăit ca un obsedat, numărând mereu pe degete silabele și întrerupind o sedință de producție cu întrebarea:

— Ce rimează cu «destin»?

De undeva, din fund, a venit o sugestie, rostită printre dinți — «Cretin» —, dar nu mi-a fost de niciun folos. Am scris, am șters, am scris iar, am șters din nou. Cu două zile înainte de revelion am aflat că soții Dragomirescu (cărora le pregătisem un catren delicios) nu mai vin și că, în locul lor, fusese invitată o altă pereche, pe care Alecu credea — fără să fie pe deplin sigur — că o cunoscuse la Eforie. După o noapte de insomnie, la 31 decembrie m-am învoit de la birou și, pe la 11 și jumătate seara, eram gata.

Se făcuse prea târziu pentru ca răvașele să mai fie introduse în plăcintă. Așa că, după ultima bucată de friptură și înainte de prima linguriță de tortă, Alecu s-a ridicat în picioare și, pe tonul cu care la circ se prezintă triplul salt mortal la trapez (fără plasă), a anunțat:

— Și acum, dragii mei, să ascultăm răvașele prietenului nostru!

Cei de față au aplaudat, zimbând larg. Încurajat de acest avans din succes, m-am sculat și eu, mi-am dres glasul și am început să citesc...

Să-mi îngăduiți acum să folosesc tehnica cinematografică a montajului și să sar peste momentul lecturii. Secvența următoare se desfășoară în bucătărie, unde Alecu m-a tîrît de braț. Nu sîntem singuri acolo. Rezemată de «Fram», soția lui plînge în tăcere. Trei dungi verticale și o duzină de orizontale fac din fruntea lui Alecu una din cele mai încruntate frunți pe care le-am văzut vreodată.

— Cu ce ți-am păcătuit, mă? scrișnește posesorul ei.

Încerc să-l liniștesc, explicîndu-i că nu am nimic să-i reproșez.

— Atunci de ce mi-ai nenorocit revelionul?

— Eu ți-am...

— Tu, cu răvașele tale! Aștia nu mai calcă niciodată în casa mea. Nevasta lui a încetat să mai plîngă în tăcere: acum hohotește disperată. În mîna lui Alecu se balansează un sifon și ceva îmi spune că nu în intenția de a-mi oferi un șpriț. Fac o nouă tentativă să-l calmez, dar fără nici un rezultat. Abia într-un târziu reușesc să aflu că fiecare răvaș conținea cel puțin un afront grav pentru destinatarul lui.

... Ca, de exemplu, ultimele două versuri adresate lui Adrian:

*Capul sus, nu te lăsa,
Ține-o-ntruna tot așa!*

Ceea ce, pentru un om care s-a însurat a patra oară, nu este o recomandare de făcut, mai ales în prezența ultimei sale neveste.

... Ca, de exemplu, distihul:

*Treburile gospodăriei
Sînt pasiunile Mariei.*

Ceea ce constituie un sarcasm sîngeros pentru o femeie despre care toți știu că-și petrece opt ore pe zi la «pietre» și că șterge praful în casă o dată pe lună — în cel mai bun caz.

... Ca, de exemplu:

*Și lui Radu i-am urat
Să nu-i fie cu bănat... etc.*

Ceea ce era, evident, o perfidă aluzie la chefel monstru pe care l-a tras Radu săptămîna trecută la restaurantul «Banatul» — unde a spart o oglindă cu pumnul și a făcut cnocaut un picolo.

... Ca, de exemplu:

*Bunului prieten Mitică
Îi trimiț o scrisorică...*

Ceea ce a amintit tuturor de scrisorica parfumată, descoperită în urmă cu trei zile de soția lui Mitică, în timp ce-i controla buzunarul unei haine — pentru a-l vămui de mărunțiș.

... Ca, de exemplu... Și exemplele erau multe. Tot atît de multe ca și răvașele.

— Cu ce ți-am păcătuit, mă? scrișnea mereu Alecu.

N-am fost în stare să-i dau un răspuns. În cele din urmă ne-am înapoiat în casă. Nimeni nu mi-a mai adresat cuvîntul în tot cursul nopții. Am făcut patru invitații la dans și toate patru mi-au fost respinse cu dispreț. În rest a fost un revelion foarte agreabil.

NICOLAE MINEI

Sfaturi

PENTRU DEȘTEPTI

— Dacă ești deștept și ai o soție tot deșteaptă înseamnă că ai fost prost. Întotdeauna trăiești bine când e viceversa.

— Unii susțin că, decît un car de mînte, mai bine un dram de noroc. Alții însă susțin că decît un car de noroc mai bine un dram de mînte. Cu a doua nu sînt de acord. Aș vrea să-l văd pe ăla care a cîștigat la Loto un Fiat-600 cu un dram de mînte.

— Nu te arăta mai deștept decît alții în orice ocazie. De pildă cînd stai de vorbă cu șeful tău. Că pe urmă ce deșteptăciune este să rămii fără primă?

— Nu toți deșteptii reușesc în căsnicia lor. Unii reușesc în căsnicia altora.

— Fii atent cînd te însori. Dacă ai 20 de ani te ia pentru că te iubește. Dacă ai 40 de ani, te ia pentru că îi plăci. Dacă ai 60 de ani te ia pentru că Wartburg.

— Dacă ai divorțat o dată, poate să fie vinovată ea. Dacă ai divorțat de două ori, poate că ai avut ghinion. Dacă ai divorțat de trei ori... lasă-le în pace, dom'le!

— Dacă șeful tău a făcut o greșală în lucrări, nu-i spune «Tovarășe șef aici ați greșit». Spune-i: «Tovarășe șef, iar ați vrut să mă încercați!».

— Dacă ești deșteaptă, nu-ți invita prietenele în fiecare an cînd îți serbezi ziua nașterii. Că unele te numără.

— Dacă faci curte unei femei, nu-ți ascunde niciodată vîrsta. Că, oricum, pe urmă tot te dai de gol.

— Dacă ai trecut de 40 de ani și nu mai rezști la twist, nu-i spune ei asta. Spune-i anecdote pînă începe un tango. Nu te băga nici la vals că e lung.

— O femeie deșteaptă nu-și întrebă niciodată soțul unde se duce. Se ia după el.

— O femeie și mai deșteaptă nu se ia după el. Se duce și ea... Cu el.

FIUL COLECTIVISTULUI

— Fac eu pe Moș Gerilă. Ai un sac?
— Sacii are taticu destui, dar sînt toți plini.

ZEFIR «SIMERIA»

Țesătoria «Suveica» din București îi furnizează fabricii de confecții din Călărași mari cantități de zefir (sortimentul denumit «zefir Simeria») cu grave defecte de țesătură.

Iată cantități de zefir defectuos din numai trei tranșe:

— la 10 iulie, refuzată ca necorespunzătoare, cantitatea de 14 337 de metri;

— la 25 iulie, constatată defectuoasă, o partidă de 24 872 de metri;

— la 12 octombrie, refuzat ca necorespunzător, un lot de 16 000 de metri.

Calcul elementar: $14\,337 + 24\,872 + 16\,000 = 55\,209$ (cinci-

zeci și cinci de mii două sute nouă) metri de zefir «Simeria» defectuos.

Țesătoria «Suveica», furnizind un asemenea zefir, se dă în stambă.

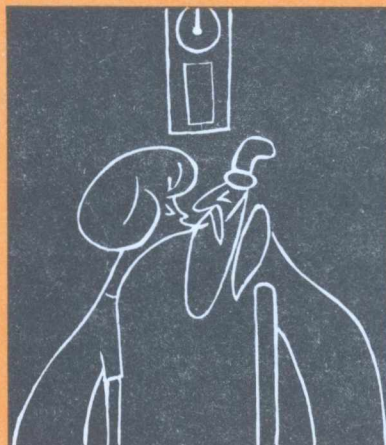
O MIE DE SITE

La întreprinderea «Metaloglobus» din București, la secția în care se confecționează site pentru «lămpi cu gazificator», muncitoarele Onaca Justina și Maria, lucrînd într-o zi în mod neglijent, au rebutat o mie de site.

Piesele rebutate le-au fost imputate.

Neglijența este mama imputațiilor.

PĂTANIILE LUI PĂȚITU (22)

Desen de M. GROSU

— POVESTE CINEMATOGRAFICĂ PENTRU COPII ȘI
RADIO-COPII CU SUBTITLURI ȘI SUBÎNTELESURI —

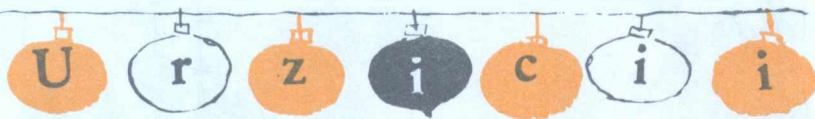
Zîmbiți, vă rog!

Așa îi spui soției cînd o filmezi cu un aparat de filmat portabil. După aceea, nevasta se laudă peste tot că a devenit colegă cu Sophia Loren pentru că a apărut, ca și ea, în film. Asemenea aparate se produc la I.O.R. din Capitală și nu va trece mult timp și atelierile fotografice se vor transforma în studiouri cinematografice. Iar în loc de respectabil, fiecare studio va fi condus de cite un regizor care va întreba clientela: «Cum vă scoatem? Obișnuit, cinemascop sau panoramic?».

Cine este 91-1-29?

Aparatul de filmat portabil se compune din mai multe piese. Între ele există și una cu pseudonimul cinematografic «91-1-29». Asta, de cînd la filme sînt moderne titlurile cu cifre: «Doi colonei», «Nu-i loc pentru al treilea», «Cei patru călugări», «Oaia cu cinci picioare», «Ora șase după război», «Cei șapte magnifici» și «Asasinul din cartea de telefon» — că e toată numai numere.

91-1-29 deci nu este un agent secret dintr-un film. Este o piesă, avînd ca autor serviciul de proiectări de la I.O.R. și se execută după

LEGUME ȘI ZARZAVAT

Tovarășul Untan Gheorghe are, la «Întreprinderea regională de exploatare minieră» din Lugoj, funcția de merceolog, iar la domiciliu are o grădină de legume și zarzavat ale cărei produse le vinde personal, în piața orașului, în timpul orelor de serviciu.

Cînd e criticat în întreprindere pentru această comportare, tovarășul Untan promite că n-o să mai recidiveze, dar continuă — în timpul orelor de serviciu — să facă pe merceologul la piață.

Adică, la piață e merceolog, iar în întreprindere... vinde castraveți la grădinar.

CONSTRUCȚII GARANTATE

Unele dintre noile blocuri construite în Tîrgoviște prezintă deficiențe în privința calității lucrului.

(Răspunzătoare: conducerea șantierului de construcții din Tîrgoviște — pendinte de «Grupul nr. 2 de construcții Ploiești» — care n-a controlat suficient executarea lucrărilor).

La blocul A₃ (unde șef de șantier a fost tovarășul inginer Rădulescu Cornel și șef de echipă tovarășul Stere Ion) s-a folosit var nestrecurat, din care cauză au apărut pe pereți «împușcături».

La «blocurile 32 apartamente Fieni» (unde maistrul Geambașu a lipsit mereu de pe șantier) au

fost executate necorespunzător beatoanele unor balcoane.

La alte blocuri (B₁, C, E₁, E₂, etc.) e necesar să se execute lucrări de remedieri în «perioada de garanție».

Mulțumim de așa garanție.

EDUCAȚIE FIZICĂ

Educația fizică e o materie de învățămînt care se predă și la școala medie din Slobozia, raionul Slobozia.

În orele de educație fizică, elevii sînt învățați să facă gimnastică suedeză, sărituri în lungime, să sară capra și altele.

Lecțiile de educație fizică le predau, la această școală, cinci cadre didactice de specialitate: profesorul de limba română Aurel Badea, profesorul de fizică N. Vira, profesorul de istorie Radu Constantin, pedagogul Ion Luncan și profesorul de istorie Ion Vlaicu, care e și directorul școlii.

În ciuda acestei masive educații fizice, la numita școală nu există însă și vreo activitate sportivă și nu s-a mai organizat, de un an, nici un concurs sportiv.

Credem că primul concurs necesar la această școală, ar fi concursul forurilor respective pentru repartizarea unui profesor de educație fizică. Or fi ele, săriturile peste cal, cuprinse în programul de gimnastică, dar nu sînt cuprinse și în programul școlii.

C. RĂBOJ

un reper. Muncitorii care lucrează o piesă socotesc reperul drept actul ei de identitate întrucît stabilește identitatea de vederi cu proiectantul pe baza semnalmentelor, domiciliul (locul unde stă în aparat), talia (înălțimea, grosimea lățimea) și fără semne particulare, că altfel ajunge rebuț.

Ochii văd, C.T.C.-ul cere

La I.O.R. reperul 91-1-29 se cunoștea pe dinafară de către muncitori, așa cum sînt cunoscute cele patru operațiuni aritmetice de către un elev de școală elementară. De aceea, oamenii lucrau piesa asta fără să se mai uite la desen, fiind obișnuiți cu ea, așa cum fotbalistii noștri s-au obișnuit să joace slab. Spre deosebire însă de sportivi, muncitorii făceau treabă bună. Avînd practică o lucrău după ochi și piesa se potrivea la aparat ca o cravată grenă la un costum gri, iar toată lumea era mulțumită, cu excepția umoriștilor care nu aveau ce critica.

Un bis nedorit

În lume toate se schimbă, întocmai unui palton dat altei persoane de către un garderobier de teatru neatent. Așa s-au petrecut lucrurile și la I.O.R., unde, la un moment dat, au venit noi muncitori. Aceștia, ajunși în secția respectivă nu cunoșteau pe 91-1-29 pe dinafară ca pe un film dat la televizor de mai multe ori — întrucît acest reper nu se televiza, nefiind cerut de telespectatori, care vor piese de teatru și nu piese de aparate. De aceea, noii veniți au cerut documentația tehnică după care să lucreze reperul. Dar, deși piesa se lucra bine și cu atenție, aparatul ieșea prost. Iar C.T.C.-ul, văzînd piesa a strigat bis. I s-a răspuns că bis este la teatru. «Și aici e ca la teatru: joacă piesa în aparat!». «Ei și ce? Joaca e semn de voieșie!». «Aici însă e semn de nepotrivire dintre piesa respectivă și celelalte cu care se assemblează!».

Așa că 91-1-29 trebuia bisat, adică reluat a doua oară. Pasă-mi-te, piesa, servind pentru filmări, se obișnuise cu seriile ca la filmele lungi. Ele însă se terminau ca un film italian nereușit: Fine del primo tempo... pierdut. Era un timp pierdut pentru că piesa se rebuța.

Unde era greșeala?

Era la serviciul de proiectări de la I.O.R. Cei de acolo, dornici să îmbunătățească aparatul de filmat portabil, îi aduseseră modificări. Desenul lui 91-1-29 însă rămăsese același, ca un ciine bătrîn și orb de care nu te desparți. De aceea, piesa — chiar dacă ar fi fost făcută de Paul Everac (specialist în piese de producție) — tot nu era reușită, nepotrivindu-se cu celelalte îmbunătățite pe parcurs.

T.F.C.!

Atunci a intervenit M.T.O. de la I.O.R., spunînd: «T.F.C.!»), adică trebuie făcut ceva. Și ca atare, s-a inclus în planul de măsuri tehnico-organizatorice din întreprindere reproiectarea reperului 91-1-29. S-a fixat și un termen: iulie 1964. Atunci la C.T.C.-ul care recepționa piesa urma să se vadă «Un suris în plină vară», drept mulțumire pentru că 91-1-29 era izbutit. Dar, dacă astăzi este «Veselie la Acapulco», grație lui Elvis Presley, la I.O.R. a rămas «Încurcătura blestemată», datorită serviciului de proiectări, unde reproiectarea reperului întîrzie.

Și cînd te gîndești că, la viața lui, Lope de Vega a pus pe hirtie peste 1 500 de piese. E și explicabil: el nu lucra la serviciul de proiectări de la I.O.R.!

V.D. POPA

„URZICA“

REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Secretariat 15.38.56; Secția scrisori 14.60.34; Secretariat de redacție 14.28.15; Interurban 27

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic „Casa Satelitelor”

44.601